

ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΟΤΑΝ ο Μωρίς ζήτησε το χέρι της Λευκής, της είπε: — 'Από δω και πέρα, Λευκή, όλη μου η ζωή θα είναι δική σας. Ένα μόνο πράγμα ζητάω από σας: Κάθε χρόνο, στις 31 'Οκτωβρίου, να μ' αφήνετε εντελώς ελεύθερο ολόκληρη την ημέρα. Μη ζητήσετε να μάθετε το λόγο της επιθυμίας μου αυτής... Την ημέρα εκείνη, από τις δέκα το πρωί ως τα μεσάνυχτα, πρέπει να βρίσκωμαι μακριά σας! Αυτό σας λέω μόνο... Είστε σύμφωνη; Δέχεστε; 'Αν όχι, θ' αναγκασθώ ν' αποσύρω την πρότασι γάμου που σας έκανα πρό ολίγου.

— Και όμως μ' αγαπάτε, παρατήρησε η Λευκή.

— Σας αγαπώ, αλλά κάθε 31 'Οκτωβρίου πρέπει να βρίσκωμαι μακριά σας.

Η Λευκή σκέφτηκε λίγο. Ο Μωρίς ήταν ένας άνθρωπος ήσυχος, λίγο μελαγχολικός, μ' ελάχιστα φυσικά χαρίσματα. Δεν ντυνόταν ποτέ καλά, ήταν όμως αρκετά έξυπνος κι' ακόμη περισσότερο πλούσιος. Εκείνη πάλι ήταν νέα, πολύ ώμορφη, αλλά πάμπτωχη. Δεν μπορούσε λοιπόν να έχει πολλές απαιτήσεις, ούτε να χάσει ένα πλούσιο σύζυγο, γιατί της ζητούσε μιάς ημέρας ελευθερία το χρόνο.

— Είστε βέβαιος ότι δεν θα χρησιμοποιήσετε εις βάρος μου την ημέρα της ελευθερίας αυτής; ρώτησε τον Μωρίς.

— Δεν μπορώ ν' απαντήσω σε καμιά ερώτησί σας, αποκρίθηκε ο Μωρίς. Σας λέω μόνο τέσσερες λέξεις: Μή φοβάστε τις σκιές! Έχετε ακόμα καιρό να δεχτήτε ή ν' αρνηθήτε.

— 'Αν αρνηθώ, αυτό θα σας λυπήσει πολύ;

— Πάρα πολύ.

Η ειλικρίνεια που φανέρωνε η φωνή του Μωρίς ήταν αναμφισβήτητη. Η έκφρασις του βλέμματός του φανέρωνε έναν άνθρωπο πραγματικά έρωτευμένο. Η Λευκή συγκινήθηκε ακόμα περισσότερο καθώς σκέφτηκε ότι ο ψυχρός αυτός άνδρας πολύ δύσκολα έκφραζόταν έτσι.

— Έστω, ως γίνη το θέλημά σας! απάντησε αναστενάζοντας και σφίγγοντας το χέρι του μέσα στο δικό της.

Ο γάμος τους έγινε μετά ένα μήνα, τον 'Ιανουάριο. Η μοιραία ημέρα της 31 'Οκτωβρίου ήτανε μακριά ακόμα. Έξ' άλλου, μέσα στην κίνησι του γαμηλιού ταξιδιού και στις προετοιμασίες του σπιτιού της, η Λευκή την ξέχασε εντελώς.

Είχε από τον Μωρίς ό,τι της χρειαζόταν για να είν' ευτυχισμένη: σύζυγο πιστό, άνοιχτή πίστωσι στη μοδίστα της, κι' αυτοκίνητο πολυτελείας. Ο άντρας της της άφηνε μεγάλη ελευθερία. Πολύ πρωί έφευγε για το εργοστάσιό του, γύριζε το μεσημέρι για να γευματίσει βιαστικά και δεν φαινόταν πάλι παρά το βράδυ την ώρα του δείπνου. Σε μερικές στιγμές, ωστόσο, η Λευκή εύρισκε την ευτυχία της κάπως μονότονη.

Μιά μέρα που αισθανόταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά τη μονοτονία αυτή της ευτυχίας της, έρριξε τυχαίως μιά ματιά στον ημεροδείκτη και διάβασε: 30 'Οκτωβρίου. Τότε θυμήθηκε τον όρο που της είχε θέσει ο Μωρίς πριν παντρευτούν και τον όποιον εκείνη είχε δεχτή: 'Η άλλη μέρα ήτανε η 31 'Οκτωβρίου.

'Ασυναίσθητα, κυριεύθηκε από ένα ρίγος άνησυχίας και ύποψιας. 'Επειτα έκανε τη σκέψι πώς όταν ο Μωρίς της είχε διατυπώσει τον όρο αυτό ήτανε ακόμα άνυπαντρος. Τώρα όμως που είχε γίνει ένας έρωτευμένος σύζυγος, θα έβλεπε ίσως τη ζωή με άλλα μάτια και θα θυσίαζε μόνος του το δικαίωμά του να λείψη μιά ολόκληρη μέρα. 'Ισως ακόμα και να το είχε ξεχάσει...

Μά ο Μωρίς δεν είχε ξεχάσει τίποτε. Το άλλο πρωί, αντί

να φύγη κατά τις όχτώ για το εργοστάσιό του, έμεινε στο σπίτι ως τις έννέα. 'Επειτα φίλησε τη γυναίκα του κι' έφυγε λέγοντας ότι θα γύριζε άργα το βράδυ.

Και πραγματικά γύρισε κατά τα μεσάνυχτα.

Εύρηκε την Λευκή να κλαίη σιωπηλά. 'Ωστόσο η νέα γυναίκα δεν του παραπονέθηκε καθόλου. Η αξιοπρέπεια της, ο σεβασμός προς το λόγο της, δεν της το επέτρεπαν. Έξ' άλλου φοβόταν μήπως η παραμικρή ερώτησις, ο παραμικρός ύπαινιγμός, γίνουν άφορμή να χάσει για πάντα τον Μωρίς.

Όλη την ημέρα που είχε μείνει μόνη της, η Λευκή είχε σκεφθή πολύ. Ο άντρας της, πριν παντρευτούν, της είχε πη, ότι κάθε 31 'Οκτωβρίου έπρεπε να βρίσκεται μακριά της και της είχε συστήσει «να μη φοβάται τις σκιές». Δεν ήταν ολόκαθαρη ή σημασία των φράσεων αυτών;

'Ασφαλώς η ήμερομηνία εκείνη, κάποια επέτειος ίσως, του θύμιζε έναν παλιό του έρωτα... 'Ασφαλώς, κάθε 31 'Οκτωβρίου ήθελε να μένη μόνος, κάνοντας έτσι ένα είδος μνημοσύνου σε μιά γυναίκα, πεθαμένη πειά, που την είχε αγαπήσει πολύ...

Δεν χωρούσε άλλη εξήγησις... Γιατί όμως θυμόταν ακόμα

τον έρωτα της γυναίκας εκείνης; Δεν είχε κατορθώσει η Λευκή να τον τραβήξει αρκετά κοντά της, να γεμίση όλο του το είνε;... Αυτό όμως σήμαινε ότι δεν ήταν η τελεία σύζυγος... 'Επρεπε λοιπόν να φροντίση να διορθώσει κάθε μικρό της ελάττωμα, να χορεύη λιγώτερο με τους θαυμαστάς της, να περιποιητή περισότερο τον άνδρα της. Κι' έτσι, κατά πάσαν πιθανότητα, ο Μωρίς δεν θα την άφηνε στις 31 'Οκτωβρίου του επόμενου χρόνου.

Ο χρόνος κύλησε γρήγορα, σφίγγοντας διαρκώς περισσότερο τους δεσμούς μεταξύ της Λευκής και του Μωρίς. Δεν υπήρχαν ασφαλώς σύζυγοι πιό ένωμένοι απ' αυτούς. 'Ηταν ολοφάνερο πως η Λευκή είχε γίνει πολύ καλύτερη τώρα.

Όστόσο στις 31 'Οκτωβρίου, ο Μωρίς έφυγε και πάλι από το σπίτι κατά τις έννέα το πρωί, για να γυρίση τα μεσάνυχτα όπως και την περασμένη φορά! Δεν έλειψε ούτε ένα λεπτό πιό πολύ, ούτε ένα λεπτό πιό λίγο...

Η Λευκή εξέτασε και πάλι τον έαυτό της... Και βρήκε ότι έφταιγε αυτή που δεν μπορούσε να κάνει τον σύζυγό της να ξεχάση τον έρωτά του σε μιά πεθαμένη.

— Θα προσέξω περισσότερο!

Έλεγε μόνη της κλαίγοντας. Ο Μωρίς με τιμωρεί γιατί είμαι σπάταλη, φιλάρεσκη κι' επιπόλαιη. Όταν θα γίνω τελεία θα πάψη να μ' εγκαταλείπη προς χάριν της πεθαμένης του φίλης.

Η ίδια κατάστασι βάστηξε δέκα ολόκληρα χρόνια.

Μολονότι η Λευκή έδειχνε προς τον σύζυγό της διαρκώς και πιό μεγάλη άφοσίωσι, πίστι και τρυφερότητα, μολονότι η προηγούμενη γαληνιαία αγάπη της που την άναβε η ζήλεια, είχε μεταβληθή σε φλογερό έρωτα, κάθε χρόνο στις 31 'Οκτωβρίου, ο Μωρίς έφευγε από το σπίτι στις έννηα το πρωί και ξαναγύριζε τα μεσάνυχτα.

Και κάθε φορά, κατά τις άτελειωτες ώρες της ημέρας που άπουσίαζε ο σύζυγός της, η νέα γυναίκα, αν και εξέταζε λεπτομερώς την συμπεριφορά της απέναντι του Μωρίς κατά τη διάρκεια του χρόνου που είχε περάσει, δεν εύρισκε τίποτε για το όποιο να κατηγορήση τον έαυτό της.

Τον ένδέκατο χρόνο, ο Μωρίς πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, αφήνοντας την Λευκή που τον αγαπούσε παράφορα

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Με βαθειά θλιψι άρχισε να ξεφυλλίζει το ημερολόγιο

Η „ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ” ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

μύτες και τὰ τακούνια τῶν ποδιῶν της κι' ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος της.

Ἐνα βράδυ πού μπήκε κουρασμένη σ' ἕνα μικρὸ «ἔστιατόριο τῆς στιγμῆς» τοῦ Μπροντγουαίη, ἔνοιωσε ἄξαφνα μιὰ σκοτοδίνη και στήριχτηκε στὸ χέρι ἑνὸς νέου πού στεκόταν δίπλα της. Ἡ Ἐλεάνορ συνήλθε ὡστόσο πολὺ γρήγορα κι' ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄγνωστο. Ἐκεῖνος τότε τῆς πρόσφερε ἕνα ποτὸ, γιὰ νὰ «δυναμώσῃ» και συστήθηκε με ἀπλότητα:

— Μὲ λένε Τζάκ Ντόναχιου. Εἶμαι χορευτῆς... Βέβαια, δὲν θὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὶς «κλακέτες» τοῦ Ντόναχιου, μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θ' ἀκούσετε πολὺ γρήγορα τ' ὄνομά μου!...

Ἦταν ἕνας παράξενος νέος, γεμάτος φιλοδοξίες και τόλμη. Ἡ Ἐλεάνορ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Τοῦ εἶπε κι' αὐτὴ τὸνομά της, ὅτι ἦταν χορεύτρια και δὲν τοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀπογοήτευσί της.

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ δουλειά, γιατί δὲν ξέρω «κλακέτες»... τοῦ ἐμπιστεύθηκε.

Ὁ Τζάκ Ντόναχιου, πού εἶνε κι' αὐτὸς σήμερα διάσημος χορευτῆς, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέστε; τῆς εἶπε. Θὰ σὰς μάθω ἐγώ!

Και ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε νὰ τῆς δίνει μαθήματα. Ἡ Ἐλεάνορ ἄρχισε με πείσμα νὰ μαθαίνει νὰ χορεύη με «κλακέτες» και μέσα σ' ἕνα μῆνα εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ἐκπληκτικὴ δεξιότητά της. Ὁ Τζάκ Ντόναχιου δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στα μάτια του.

— Θὰ κατακτήσης τὸ Μπροντγουαίη! τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Μὲ τὴν ἐπιμονή σου θὰ νικήσης τὰ πάντα!...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ἕξι μῆνες, ὁ Ντόναχιου κ' ἡ Ἐλεάνορ βρῆκαν δουλειά στὴν ἐπιθεώρησι «Φόλλου» κι' ἔπειτα στὴν «Χὸτ Τσά» τοῦ περίφημου Ζίγκφιλντ. Ἡ Ἐλεάνορ σιγά-σιγά με τὸν ἀπαράμιλλο χορὸ της και ἰδίως με τὶς δημοφιλεῖς στὴν Ἀμερικὴ «κλακέτες», ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὴ στὸ Μπροντγουαίη, μὰ δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ στὴν παγκόσμια δόξα της, ἂν δὲν ἔπαιζε στὸν κινηματογράφο.

Μιὰ ἡμέρα, πάλι τυχαίως, γνώρισε δυὸ νέους ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ κινηματογραφικὸς «ἀστὴρας» Ρόμπερτ Ταϊϋλορ. Ὁ ἄλλος, ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ρόυ ντέ Ρούθ. Κ' οἱ δυὸ γύρευαν στὸ Μπροντγουαίη μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936».

— Ἐλάτε τὸ βράδυ στὸ «Καζινο ντέ Παρί» τοῦ Μπροντγουαίη... τοὺς εἶπε ἡ Ἐλεάνορ, χαμογελῶντας πονηρά. Ἐκεῖ θὰ δῆτε μιὰ καλὴ χορεύτρια...

Ἡ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ κι' ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ πῆγαν στὸ ραντεβού. Κι' ἀπόμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὶς «κλακέτες» τῆς Ἐλεάνορ!

— Ἡ μ' αὐτὴν θὰ παίξω ἢ θὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιό μας! εἶπε τότε ἀποφασιστικὰ ὁ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ στὸν σκηνοθέτη του.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει και καλύτερη χορεύτρια ἀπὸ αὐτὴν! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ.

Κι' ἔτσι, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἐλεάνορ Πάουελ προσελήφθη ἀπὸ τὴν ἐταιρία «Μέτρο-Γκόλντουϊν» ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936», πού εἶνε ἡ ἀποθέωσις τοῦ μοντέρνου χοροῦ.

— Στὸν Ρόμπερτ Ταϊϋλορ, δήλωσε ἡ Ἐλεάνορ ἐσχάτως, χρωστῶ τὴν πρόσληψί μου στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ ξεπληρώσω λοιπὸν αὐτὸ τὸ χρέος μου, τοῦ χάρισα τὴν καρδιά μου!...

Μὰ κι' ὁ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Γι' αὐτὸ, σήμερα, ἡ Ἐλεάνορ και ὁ Ρόμπερτ εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΟΥΣΟ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 27)

πειά, ἀπελπισμένη κι' ἀπαρηγόρητη.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του, ἕνα πρωτὶ, καθὼς ἡ Λευκὴ ταχτοποιοῦσε τὰ χαρτιά του μακαρίτου, βρῆκε ἕνα μεγάλο σημειωματάριο στὸ ὁποῖο ὁ Μωρίς ἔγραφε διάφορες σκέψεις κι' ἐντυπώσεις του, ἕνα εἶδος ἡμερολογίου.

Μὲ θαθεῖα θλίψι, ἡ χήρα ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιὰ παράγραφο πού ἄρχιζε με τὸνομά της.

Και διάβασε τότε τὰ ἑξῆς, γραμμένα ἀπὸ τὸν Μωρίς λί-

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ!..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις με τὸ γιοῦ τοῦ πολεμιστοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γι' αὐτὴν τὴν Ἰουλιέττα τῶν Ἀθάρων ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ μαρτυρικὴ ζωὴ. Οἱ γονεῖς της, ἀμετάπειστοι, στὴν ἀπόφασί τους, θέλησαν νὰ κρύψουν αὐτὸ τὸ σκάνδαλο και νὰ τὴν στείλουν γρήγορα στὸν Γαλάτῃ ἀρραβωνιαστικὸ της. Ἐκείνη ὅμως με τὴ βοήθεια μιᾶς πιστῆς δούλας, ἔφυγε μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της και ἀφοῦ συνάντησε τὸν ἀγαπημένο της, κρύφθηκε μαζί του μέσα στὴν καρδιά τοῦ γειτονικοῦ δάσους, πού ἦταν ἀπέραντο. Ἐκεῖ μέσα, οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἔζησαν σάν... πρωτόπλαστοι ἕνα ὀλόκληρο χρόνον! Μὰ οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν εἶχαν ξεχάσει τὴν ἐκδίκησί τους. Μιὰ ἡμέρα τοὺς συνάντησε τυχαίως ἕνας κτηγὸς κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοὺς προδώσῃ. Οἱ δυὸ ἔρασταὶ, σὲ λίγο, συνελήφθησαν, κι' ὅπως ἦταν τὸ ἔθιμο, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Μὰ εἶχαν ζήσει μαζί ἕνα ὀλόκληρο χρόνο εὐτυχίας κι' ἔτσι δὲν τοὺς φόβιζε πειὰ τίποτε. Ἐκεῖνο μόνο πού ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ πεθάνουν ἐνωμένοι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἦπιαν τὸ δηλητήριον με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη και βυθίστηκαν ἀγκαλιασμένοι στὸν λήθαργο τοῦ θανάτου. Οἱ δικοὶ τους, κατόπιν, τοὺς ἔθαψαν ὅπως ἀκριβῶς ἦσαν, με τὰ χεῖλη ἐνωμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί κι' ἔτσι πάλι τοὺς βρῆκε ὕστερα ἀπὸ 1.200 ὀλόκληρα χρόνια ὁ Οὐγγρος ἀρχαιολόγος.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «νεκροταφεῖον τῶν ἔραστῶν» τῆς Κζέντες, με τοὺς παράξενους σκελετοὺς, συγκεντρώνει σήμερα ἕνα σωρὸ περιηγητᾶς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Οἱ σκελετοὶ τῶν ἔραστῶν με τὸ «ἀτέλειωτο φιλί» γίνονται ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ και λίγο καιρὸ, χάρις στὸν ἀρχαιολόγος Κζαλλάνου, ἀντικείμενον ἀληθινοῦ προσκυνήματος ἀπὸ μέρους τῶν ἔραστῶν και τῶν νεονύμφων τοῦ παλαιοῦ και τοῦ Νέου Κόσμου. Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι οὔτε ὁ ἔρωσ, οὔτε ὁ ρωμαντισμὸς ἔχουν πεθάνει στὴν ἐποχὴ μας.

ΖΑΝ ΥΡΑΖΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

κουσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ δωματίου μου νὰ μιλάτε περιφρονητικὰ γιὰ μένα και νὰ βρίζετε ὅλους τοὺς πλουσίους, πού τοὺς κατηγοροῦσατε γιὰ σκληροῦς και ἀκατάδεχτους. Συγχρόνως λέγατε πὼς ἐσεῖς ἂν γινόσατε ποτὲ πλούσιος δὲν θ' ἀλλάζατε χαρακτῆρα... Και ὅμως διαφεύσατε μόνος σας τὰ λόγια σας... Ὁ ξαφνικὸς πλοῦτος σὰς ἔκανε κι' ἐσὰς σκληρὸ κι' ἐγωῖστή... Συνεννοήθηκα με τὴν κυρία ντέ Λυσεναί — μπορῶ, με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ἡ πυργοδέσποινα θὰ γίνῃ γυναίκα μου — γιὰ νὰ σὰς παίξουμε τὴν κωμῶδιαν αὐτὴ! Ἐπίτηδες σὰς ἄφησε ἡ κυρία ντέ Λυσεναί με τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σὰς ἀναγνωρίζει ὡς πυργοδεσπότη, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένη νὰ σὰς παντρευτῆ... Θέλαμε νὰ δοῦμε ὡς πού θὰ φτάσῃ ἡ ματαιοδοξία σας... Κι' ἐσεῖς δὲν διστάσατε ν' ἀπαρηγήθητε τὴν γλυκεῖα και ταπεινὴ μνηστὴ σας, ἐπειδὴ σὰς θάμπωσαν τὰ μεγαλεῖα!... Ἄς εἶνε ὅμως, τὸ πάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς γίνῃ μάθημα γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ Νισέττα, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ και αὐτὴ τὸν Μάριο, τὸν συγχώρεσε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς της ὅταν τὸν εἶδε τόσο λυπημένον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπότομον ξύπνημα στὴν πραγματικότητά... Και τὸν ἐπῆρε μαζί της, ταπεινωμένο και συντριμμένο, και ξαναγύρισαν στὸ Καλαί, ὅπου ἔκαναν σὲ λίγο τοὺς γάμους των. Χάρις στὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας του, ὁ Μάριος παρηγορήθηκε πολὺ σύντομα γιὰ τὸ πάθημά του, γιατί κατάλαβε ὅτι τὴν εὐτυχία δὲν τὴν κάνουν τὰ πλούτη, ἀλλὰ μονάχα ἡ ἀγάπη...

γες μέρες πρὸ τοῦ γάμου των:

«Ἡ Λευκὴ εἶνε ὡραία κι' ἐγὼ ἄσχημος. Αὐτὴ εἶνε κοσμικὴ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ και τὴν ἐργασία. Ἐτσι θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀφήνω πολλὰς ὥρες ἐλεύθερη, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἐπιθλέπω. Πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὴν συνδέσω ἀναπόσπαστα μαζί μου; Πὼς θὰ τὴν κάνω νὰ μ' ἀγαπᾶ ὅπως τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγώ;...

Μου φαίνεται πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ εἶνε νὰ δημιουργήσω γύρω μου μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου και νὰ τῆς προκαλέσω τὴ ζήλια, κάνοντάς τὴν νὰ φαντάζεται ὅτι θέλω δῆθεν νὰ κάνω μιὰ μέρα κάθε χρόνο ἕνα ψυχικὸ μνημόσυνο σὲ κάποια ἄλλη γυναίκα πεθαμένη, με τὴν ὁποία με εἶχε συνδέσει ἄλλοτε ἕνας μεγάλος ἔρωσ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, θὰ τὴν ἀφήνω μόνην μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα κάθε χρόνο, τὴν ἴδια πάντοτε. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σκοτώνω τὶς ἀνιαρὲς ὥρες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, θὰ ἐπισκέπτομαι κανένα μουσεῖον. Μου ἀρέσουν τόσο ἡ ἀρχαιότητες κ' ἡ ζωγραφικὴ...»

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ